

JESU CHRISTI   JOANNIS XI. PAP.   CONST.VIII.CUM ROM. IMP.
ANNUS   ANNUS   ANNUS

935.

5.

24.

I.
Synodus
ad S. Ma-
cram.

Annus Redemptoris nongentesimus
trigesimusquintus, Indictione octa-
va sequitur, quo Rhemis apud S. Ma-
cram Synodus celebratur praesente Ar-
taldo Archiepiscopo Rhemeni, in qua
Ann. Eccl. Tom. XVI.

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6428,
S.ÆC. X.

Anno E-

ra His-

CM-

LXXIII.

Anno He-

gira ccc-

xxiv. in-

choato

die 30.

Novemb.

fer 2.

A.C. 935.

I.

Floret S.

Elfagus

Episc.

Vinto-

nensis.

O 20. D. D 5. P. 29. Mart. Indict. 8.

JESU CHRISTI 935.

JOANNIS XI. PAPÆ 5.

CONSTANTINI VIII. IMP. 24. cum

Romano IMP.

Anno DCCCXXXV. religiosus Monachus El-
fagus, cognomento Calvus, beati Dun-
toniensis Ecclesiae, inquit Simeon Dunelensis.
Inter hujus Sancti Antistitis præcipua facta,
illud memorandum, quod Dunstanum propin-
quam suum, postea Archiepiscopum Cantua-
riensem & Ecclesiae Anglicanae magnum sydus,
ad professionem monasticam adduxit. Factum
illud commemorat Osbernus Monachus in Vi-
ta Sancti Dunstani recitata a Mabillonio Sæc.
V. Benedict. Osberni, postquam narravit,
Dunstanum traditum fuisse Regi Athalstano,
ab Athelmo Archiepiscopo Cantuariensi, &
quod unice a Rege diligenteret, aliquos invi-
dos confidit mendacio ejus famam apud Re-
gem læsile, ait: Profetus inde cognatum Pon-
tificem adiit Elfagum, qui tunc temporis Vu-
entane presidens Ecclesia vitam virutibus deco-
rabit: a quo frequenter supplicatione rogatus,
ut Monachus induret; quatenus qui Angelica
conversationis initia haberet, perseverantiam in
habitu demonstraret. Respondit ille, excellenteris
gratia efe, qui in seculo confenuit, & tamen que
Monacho digna sunt fecit, eo qui se monasterio de-
dit, nec quicquam aliud praterquam quod sibi sta-
tutum est, post hac facere potuit. Subdit Osber-
nus, cum Episcopus per singulos dies eidem
confilio insisteret, & Dunstanus aut veris aut
verisimilius rationibus insistentem differret,
gravissimam febrem Dunstanum invasisse, &
cum ex insperato revaluissest confestim accito
ad se Episcopo, postulat sibi dilata religionis
benedictionem dari. Episcopus immensa latitudo
pro salute simul & conversione juvenis perfusus,
celeriter illum Monachali & Sacerdotali
gratia promovit, attulans Ecclesie B. Ma-

prædones, & Ecclesiasticarum rerum in-
valores ad correctionem vocantur, ut
Frodoardus testatur. De ea vero nihil
præterea.

A 2   An-

ria Virginis, cuium ab initio parentum
suorum sponsus dicavit. Ubi obiter notabis,
Monachos sine titulis ordinatos non fuisse,
& inter titulos monasteria computata, Titu-
lum enim paupertatis Religiosi Mendicantes in-
vexere.

Cum Dunstanus in Anglia lucem prodidit,
inquit ibidem Mabillonius in Observationibus
prævis num. VII. usque adeo Monachismus
defecerait a tempore Danorum, ut vix in
paucissimi coenobitis vita Monastica reliqua
effet: Nondum in Anglia, inquit Osbernus
num. VI. communis vita ratio celebatur, non
usus deferendi proprias voluntates hominibus
affectabatur. Abbatia nomen vix quicquam au-
derat, Conventus Monachorum vix quicquam
satis noverat: sed cui forte id voluntatis erat in
peregrinare velle transire vitam, in modo solus,
modo paucis ejusdem propotiti comitatus, patrios
fines egrediebatur. Perseverabat tamen quibusdam
in locis Monastici status nomen, nempe
(ut Crundene Monasterium, aliaque omittam)
Cantuaria in Ecclesia Cathedrali quod
diferre attestatur Gervafius ejus loci Mono-
chus, qui relatis Osberni verbis Cantuariensem
Ecclesiam excipit. Sed ita eo in loco de-
formata erat Religio: ut Monachi more Co-
mitum patius quam Monachorum ibi viverent
testa Osberto in miraculis S. Dunstanij. Cætera
pene loca occupabant Clerici vita solitioris.
De Monasterio Malmesburiensi testatur Wil-
helmus loci Monachus in lib.2. de Reg. cap.7.
Ipsum Dunstanum Monachorum Principem in
Flandriam propellit. Et tempestate facies Mo-
nachorum fada & miserabilis erat. Nam &
Malmesburiense canobium, plusquam ducentis
septuaginta an. a Monachis inhabitatum, Cleri-
corum stabulum fecit. Non tulit hanc cladem
Dunstanus, quin fugientem religionem in-
claustra revocavit; Auta ei religio per
Angliam instantum, ut quadraginta & octo Mo-
nasteria Monachis vel Santimonialibus instituerentur,
cooperantibus B. Dunstano in hoc viris
venerabilibus, Osvaldo videlicet, qui primo
Wigorniensis, postea fuit Episcopus Eboracensis,
& Abelwoldo Episcopo Vuingtoniensis, inquit
Osbernus quae referre juvat, ut quantum
Elfagus Monasteriis restitutis in Anglia
contulerit, manifestum fiat. De eo infra sur-
sus sermo erit.